

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 7. apríla 2022*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Súdna právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Pôsobnosť – Článok 2 písm. a) – Pojem ‚rozhodnutie‘ – Platobný rozkaz vydaný v inom členskom štáte po skrátenom kontradiktórnem preskúmaní rozhodnutia vydaného v treťom štáte – Článok 39 – Vykonateľnosť v členských štátoch“

Vo veci C-568/20

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko) z 23. septembra 2020 a doručený Súdnemu dvoru 2. novembra 2020, ktorý súvisí s konaním:

J,

proti

H Limited,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory K. Jürimäe, sudcovia N. Jääskinen, M. Safjan (spravodajca), N. Piçarra a M. Gavalec,

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- J, v zastúpení: C. Straberger, Rechtsanwalt,
- H Limited, v zastúpení: S. Turic, Rechtsanwalt,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller, M. Hellmann a U. Bartl, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Heller a H. Leupold, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. decembra 2021,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1, článku 2 písm. a), článku 39, článku 42 ods. 1 písm. b), ako aj článkov 45, 46 a 53 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi J a spoločnosťou H Limited vo veci výkonu uznesenia o platobnom rozkaze v Rakúsku, pričom uvedené uznesenie vydal High Court of Justice (England & Wales) [Vrchný súd (Anglicko a Wales), Spojené kráľovstvo] (ďalej len „High Court“) na základe dvoch rozsudkov vyhlásených v Jordánsku.

Právny rámec

- 3 Odôvodnenia 4, 6, 26 a 34 nariadenia č. 1215/2012 stanovujú:
  - „(4) Niektoré odlišnosti vnútroštátnych právnych noriem upravujúcich právomoc súdov a uznávanie rozsudkov [rozhodnutí – *neoficiálny preklad*] bránia zdravému fungovaniu [sťažujú riadne fungovanie – *neoficiálny preklad*] vnútorného trhu. Vyžadujú sa ustanovenia harmonizujúce normy konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach a zabezpečujúce rýchle a jednoduché uznávanie a výkon rozsudkov [rozhodnutí – *neoficiálny preklad*] vydaných v niektorom členskom štáte.
  - ...
  - (6) Na dosiahnutie cieľa voľného obehu rozsudkov [rozhodnutí – *neoficiálny preklad*] v občianskych a obchodných veciach je potrebné a vhodné, aby normy upravujúce právomoc súdov, uznávanie a výkon rozsudkov [rozhodnutí – *neoficiálny preklad*] sa upravili právnym aktom Únie, ktorý je záväzný a priamo uplatniteľný.
  - ...
  - (26) Vzájomná dôvera vo výkon súdnictva v [Európskej únii] opodstatňuje zásadu, že rozsudky [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*] vydané v jednom z členských štátoch by sa mali uznávať vo všetkých členských štátoch bez potreby osobitného konania. Cieľ urýchliť cezhraničné súdne konania a obmedziť vynaložené náklady okrem toho opodstatňuje zrušenie vyhlásenia vykonateľnosti rozsudku [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*] pred jeho výkonom v dožiadanom členskom štáte. V dôsledku toho by sa s rozsudkom [rozhodnutím – *neoficiálny preklad*] vydaným súdom v členskom štáte malo nakladať tak, ako keby bol tento rozsudok vydaný [ako keby bolo toto rozhodnutie vydané – *neoficiálny preklad*] v dožiadanom členskom štáte.
  - ...

(34) Treba zaručiť kontinuitu medzi [Dohovorom z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32) v znení neskorších dohovorov o pristúpení nových členských štátov k tomuto dohovoru (ďalej len „Bruselský dohovor z roku 1968“), nariadením [Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42)] a týmto nariadením a musia sa určiť prechodné ustanovenia na tento účel. Rovnaká potreba kontinuity sa týka aj výkladu Bruselského dohovoru z roku 1968 a nariadení, ktoré ho nahradili, Súdny dvorom Európskej únie.“

4 Podľa článku 1 ods. 1 tohto nariadenia:

„Toto nariadenie sa uplatňuje v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu. Neuplatňuje sa najmä na daňové, colné a správne veci ani na zodpovednosť štátu za úkony a opomenutia pri výkone štátnej [verejnej – *neoficiálny preklad*] moci (*acta iure imperii*).“

5 Článok 2 uvedeného nariadenia uvádza:

„Na účely tohto nariadenia:

a) ‚rozsudok‘ je každé rozhodnutie súdu alebo tribunálu členského štátu, bez ohľadu na jeho označenie, vrátane uznesenia, nariadenia, rozhodnutia alebo exekučného príkazu, ako aj rozhodnutia o určení trov alebo výdavkov súdnym úradníkom [‚rozhodnutie‘ je každé rozhodnutie súdu alebo tribunálu členského štátu, bez ohľadu na jeho označenie, vrátane rozsudku, nariadenia, uznesenia alebo exekučného príkazu, ako aj rozhodnutia o určení trov alebo výdavkov súdnym úradníkom – *neoficiálny preklad*].

Na účely kapitoly III zahŕňa ‚rozsudok‘ [‚rozhodnutie‘ – *neoficiálny preklad*] aj predbežné opatrenia vrátane ochranných opatrení, ktoré boli nariadené súdom alebo tribunálom, ktorý má na základe tohto nariadenia právomoc rozhodovať vo veci samej. Nezahŕňa predbežné opatrenie vrátane ochranného opatrenia, ktoré sa nariadilo takýmto súdom alebo tribunálom bez predvolania žalovaného na súd, okrem prípadu, že rozsudok obsahujúci toto opatrenie sa žalovanému doručil [okrem prípadu, že rozhodnutie obsahujúce toto opatrenie sa žalovanému doručilo – *neoficiálny preklad*] skôr, ako sa začal výkon;

...

d) ‚členský štát pôvodu‘ je členský štát, v ktorom bol, podľa okolností veci, vydaný rozsudok [v ktorom bolo, podľa okolností veci, vydané rozhodnutie – *neoficiálny preklad*], schválený alebo uzavretý súdny zmier, alebo v ktorom bola úradne vyhotovená alebo zaregistrovaná verejná listina;

e) ‚dožiadaný členský štát‘ je členský štát, v ktorom sa dovoľáva uznania rozsudku alebo v ktorom sa žiada o výkon rozsudku [v ktorom sa dovoľáva uznania rozhodnutia alebo v ktorom sa žiada o výkon rozhodnutia – *neoficiálny preklad*], súdneho zmiaru alebo verejnej listiny;

f) ‚súd pôvodu‘ je súd, ktorý vydal rozsudok [rozhodnutie – *neoficiálny preklad*], ktorého uznania sa dovoľáva, alebo o ktorého výkon sa žiada.“

6 Článok 39 toho istého nariadenia stanovuje:

„Rozsudok vydaný v členskom štáte, ktorý je v tomto členskom štáte vykonateľný, je vykonateľný [Rozhodnutie vydané v niektorom z členských štátov, ktoré je v tomto členskom štáte vykonateľné, je vykonateľné – *neoficiálny preklad*] v iných členských štátoch bez toho, aby bolo potrebné vyhlásenie jeho vykonateľnosti.“

7 Článok 42 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 stanovuje:

„Na účely výkonu rozsudku [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*] vydaného v členskom štáte v inom členskom štáte predloží navrhovateľ príslušnému orgánu výkonu:

- a) vyhotovenie rozsudku [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*], ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti a
- b) osvedčenie vydané podľa článku 53, ktoré osvedčuje vykonateľnosť rozsudku [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*] a ktoré obsahuje výpis rozsudku [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*] a prípadne aj relevantné informácie o náhrade trov konania a výpočte úrokov.“

8 Článok 45 ods. 1 tohto nariadenia uvádza:

„1. Uznanie rozsudku [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*] sa na návrh zainteresovaného účastníka zamietne:

- a) ak je uznanie v zjavnom rozpore s verejným poriadkom (*ordre public*) dožiadaného členského štátu;

...“

9 V zmysle článku 46 uvedeného nariadenia:

„Výkon rozsudku [rozhodnutia – *neoficiálny preklad*] sa na návrh osoby, proti ktorej sa žiada o výkon, zamietne, ak sa preukáže existencia niektorého z dôvodov uvedených v článku 45.“

10 Článok 52 tohto istého nariadenia stanovuje:

„Za žiadnych okolností sa rozsudok vydaný [rozhodnutie vydané – *neoficiálny preklad*] v členskom štáte nesmie v dožiadanom členskom štáte skúmať z hľadiska rozhodnutia vo veci samej.“

11 Článok 53 nariadenia č. 1215/2012 je formulovaný takto:

„Súd pôvodu na žiadosť zainteresovaného účastníka vydá osvedčenie na tlačive v prílohe I.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 12 Uznesením o platobnom rozkaze z 20. marca 2019 High Court uložil J, fyzickej osobe s bydliskom v Rakúsku, povinnosť zaplatiť bankovej inštitúcii H Limited istinu vo výške 10 392 463 amerických dolárov (USD) (približne 9 200 000 eur), zvýšenú o úroky a trovy konania, v rámci výkonu dvoch rozsudkov vyhlásených 3. mája a 20. mája 2013 jordánskymi súdmi (ďalej len „jordánske rozsudky“). High Court okrem toho vydal osvedčenie podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012.
- 13 H Limited podala návrh na výkon tohto uznesenia o platobnom rozkaze na Bezirksgericht Freistadt (Okresný súd Freistadt, Rakúsko) na základe nariadenia č. 1215/2012, pričom okrem iného predložila osvedčenie podľa článku 53 tohto nariadenia.
- 14 Uznesením z 12. apríla 2019 Bezirksgericht Freistadt (Okresný súd Freistadt) povolil spoločnosti H Limited na základe uznesenia High Court z 20. marca 2019 a na základe uplatnenia nariadenia č. 1215/2012 vykonanie tohto posledného uvedeného uznesenia s cieľom vymôcť pohľadávku vo výške 9 249 915,62 eura zvýšenú o úroky a trovy konania. Tento súd okrem iného uviedol, že v konaní na High Court bola dodržaná zásada kontradiktórnosti.
- 15 Odvolanie, ktoré J podal proti tomuto uzneseniu z 12. apríla 2019, Landesgericht Linz (Krajinský súd Linz, Rakúsko) zamietol rozhodnutím z 22. júna 2020. Odvolací súd po tom, čo uviedol, že uznesenie High Court z 20. marca 2019 predstavuje rozhodnutie v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012, zdôraznil, že osvedčenie podľa článku 53 tohto nariadenia, ktoré predložila H Limited, nevyvoláva nijaké pochybnosti týkajúce sa niektorého z dôvodov zamietnutia uznania stanovených v článku 45 uvedeného nariadenia.
- 16 J podal opravný prostriedok „Revision“ na Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.
- 17 Tento posledný uvedený súd sa prikláňa k názoru, že zásada vylúčenia dvojitého uznania vykonateľnosti sa vzťahuje aj na rozhodnutia na plnenie vydané súdom členského štátu na základe návrhu na výkon cudzieho rozsudku, pokiaľ právny vzťah, na ktorom je založená pohľadávka potvrdená konečným rozsudkom, nie je predmetom preskúmania z meritórneho hľadiska. Rozhodnutie, o ktoré ide vo veci samej, teda podľa neho nespadá pod pojem „rozhodnutie“ v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012.
- 18 V takom prípade podľa jeho názoru nie je vylúčené súdne preskúmanie všeobecných podmienok výkonu rozhodnutia na základe uplatnenia tohto nariadenia. Vnútroštátny súd sa preto domnieva, že vykonávajúci členský štát môže overovať skutočnosti uvedené v osvedčení podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012, takže dlžník sa môže dovoliť nesplnenia podmienok uskutočnenia výkonu rozhodnutia, a to napríklad preto, lebo neexistuje rozhodnutie v zmysle článku 2 písm. a) tohto nariadenia alebo že uvedené nariadenie nie je uplatniteľné.
- 19 Tento súd však poznamenáva, že správne uplatňovanie práva Únie nie je také jednoznačné, že nevyvoláva žiadne dôvodné pochybnosti.

20 Za týchto okolností Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa ustanovenia [nariadenia č. 1215/2012], najmä jeho článok 2 písm. a) a článok 39, vykladať v tom zmysle, že o rozhodnutie, ktoré sa má vykonať, ide aj vtedy, ak je osoba označená ako dlžník v exekučnom titule po skrátrenom preskúmaní v kontradiktórnom konaní, ktoré sa však týka len otázky právoplatnosti rozsudku vydaného voči tejto osobe v treťom štáte, povinná účastníkovi konania, ktorý uspel v konaní v treťom štáte, uhradiť dlžnú sumu priznanú konečným rozsudkom vydaným v tomto treťom štáte, pričom predmet konania sa v členskom štáte obmedzil len na preskúmanie toho, či existuje nárok vyplývajúci z konečného rozsudku voči osobe, proti ktorej smeruje výkon rozhodnutia?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

Majú sa ustanovenia [nariadenia č. 1215/2012], najmä článok 1, článok 2 písm. a), a články 39, 45, 46 a 52 tohto nariadenia, vykladať v tom zmysle, že výkon sa zamietne bez ohľadu na existenciu niektorého z dôvodov uvedených v článku 45 [tohto nariadenia], ak skúmané rozhodnutie nie je rozhodnutím v zmysle článku 2 písm. a) alebo článku 39 [uvedeného nariadenia] alebo ak nárok, ktorý je základom rozhodnutia v členskom štáte pôvodu, nepatrí do pôsobnosti [toho istého nariadenia]?

3. V prípade, ak je odpoveď na prvú otázku záporná a odpoveď na druhú otázku kladná:

Majú sa ustanovenia [nariadenia č. 1215/2012], najmä jeho článok 1, článok 2 písm. a), článok 39, článok 42 ods. 1 písm. b) a články 46 a 53, vykladať v tom zmysle, že súd dožiadaného členského štátu musí v konaní o návrhu na zamietnutie výkonu už na základe informácií, ktoré súd krajiny pôvodu uviedol v osvedčení podľa článku 53 [tohto nariadenia], nutne vychádzať z toho, že ide o rozhodnutie, ktoré patrí do pôsobnosti nariadenia a má sa vykonať?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

21 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 2 písm. a) a článok 39 nariadenia č. 1215/2012 vykladať v tom zmysle, že uznesenie o platobnom rozkaze vydané súdom členského štátu na základe právoplatných rozsudkov vydaných v treťom štáte predstavuje rozhodnutie a je vykonateľné v iných členských štátoch.

22 Na úvod treba pripomenúť, že v rozsahu, v akom podľa odôvodnenia 34 nariadenia č. 1215/2012 toto nariadenie zrušuje a nahrádza nariadenie č. 44/2001, ktoré nahradilo Bruselský dohovor z roku 1968, platí výklad poskytnutý Súdnym dvorom vo vzťahu k ustanoveniam týchto posledných uvedených právnych predpisov rovnako aj vo vzťahu k nariadeniu č. 1215/2012, pretože tieto ustanovenia možno kvalifikovať ako „rovnocenné“ (rozsudok z 10. marca 2022, BMA Nederland, C-498/20, EU:C:2022:173, bod 27 a citovaná judikatúra).

23 O takúto situáciu pritom ide v prípade článku 25 a článku 27 bodu 1 tohto dohovoru, ako aj článku 32 a článku 34 bodu 1 nariadenia č. 44/2001, na jednej strane a článku 2 písm. a), ako aj článku 45 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1215/2012 na druhej strane.

- 24 Ako uviedol Súdny dvor vo vzťahu k článku 32 nariadenia č. 44/2001, čo je ustanovenie zodpovedajúce článku 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012, pojem „rozhodnutie“ zahŕňa každé rozhodnutie súdu členského štátu bez toho, aby sa rozlišovalo v závislosti od obsahu daného rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. novembra 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung a i., C-456/11, EU:C:2012:719, bod 23).
- 25 Z toho vyplýva, že tento pojem zahŕňa aj uznesenie o platobnom rozkaze vydané súdom členského štátu na základe právoplatných rozsudkov vydaných v treťom štáte.
- 26 Podľa judikatúry Súdneho dvora totiž na to, aby rozhodnutia spadali do pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012, postačuje, aby išlo o súdne rozhodnutia, ktoré predtým, než došlo k podaniu návrhu na ich uznanie a výkon v inom členskom štáte, ako je členský štát pôvodu, boli alebo mohli byť v členskom štáte pôvodu rôznym spôsobom predmetom kontradiktórneho dokazovania (pozri analogicky rozsudok z 2. apríla 2009, Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, bod 23 a citovaných judikatúru).
- 27 Tento široký a autonómny výklad je podporený aj systémom, ktorý zaviedlo nariadenie č. 1215/2012, a aj cieľmi, ktoré toto nariadenie sleduje (pozri analogicky rozsudok z 15. novembra 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung a i., C-456/11, EU:C:2012:719, body 26 a 28).
- 28 V prvom rade, pokiaľ ide o ciele sledované nariadením č. 1215/2012, jeho odôvodnenie 6 uvádza cieľ voľného pohybu rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach. Okrem toho z odôvodnení 4 a 26 nariadenia č. 1215/2012 vyplýva, že jeho cieľom je zjednodušiť formálne náležitosti na účely rýchleho a jednoduchého uznávania a výkonu rozhodnutí členských štátov, ktoré sú viazané týmto nariadením. Ako pritom uviedla Európska komisia, z odlišného výkladu článku 2 písm. a) tohto nariadenia by vyplývala povinnosť viazať pojem „rozhodnutie“ na jeho obsah, čo by bolo v rozpore s týmto cieľom.
- 29 V druhom rade, pokiaľ ide o systém zavedený nariadením č. 1215/2012, jeho odôvodnenie 26 zdôrazňuje význam zásady vzájomnej dôvery medzi súdmi členských štátov, pokiaľ ide o výkon súdnych rozhodnutí, čo predpokladá, že pojem „rozhodnutie“ sa nesmie vykladať reštriktívne.
- 30 Táto vzájomná dôvera by bola narušená, ak by súd členského štátu mohol v prípade uznesenia o platobnom rozkaze, ktoré vydal súd iného členského štátu na základe právoplatných rozsudkov vydaných v treťom štáte, odmietnuť jeho povahu ako „rozhodnutia“.
- 31 V konečnom dôsledku by reštriktívny výklad pojmu „rozhodnutie“ v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012 viedol k vytvoreniu kategórie aktov prijatých súdmi, ktoré by, hoci nie sú uvedené medzi výnimkami taxatívne vymenovanými v článku 45 tohto nariadenia, nebolo možné kvalifikovať ako „rozhodnutia“, a súdy iných členských štátov by ich teda neboli povinné vykonávať. Existencia takejto kategórie aktov by bola nezlučiteľná so systémom zavedeným v článkoch 39, 45 a 46 uvedeného nariadenia, ktorý stanovuje vykonanie súdnych rozhodnutí v plnom rozsahu a vylučuje preskúvanie právomoci súdov členského štátu pôvodu súdmi členského štátu, v ktorom sa o uznanie žiada (pozri analogicky rozsudok z 15. novembra 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung a i., C-456/11, EU:C:2012:719, bod 31).
- 32 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že uznesenie High Court, o ktoré ide vo veci samej, bolo v členskom štáte pôvodu predmetom prinajmenšom skráteného kontradiktórneho konania, takže toto uznesenie predstavuje rozhodnutie v zmysle

článku 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012. Keďže toto rozhodnutie bolo vyhlásené za vykonateľné v tomto členskom štáte, podľa článku 39 tohto nariadenia je vykonateľné v ostatných členských štátoch.

- 33 Tento záver nevyvracia ani skutočnosť, že vo veci samej bolo uvedené uznesenie vydané na účely výkonu rozsudkov vyhlásených v treťom štáte, ktoré samy osebe nie sú v členských štátoch vykonateľné.
- 34 Z dôvodu obmedzenia pôsobnosti nariadenia č. 1215/2012 na otázky súdnej právomoci, uznávania a výkonu rozhodnutí vydaných súdmi členských štátov a pri neexistencii iných ustanovení práva Únie upravujúcich tieto otázky pre rozhodnutia vydané súdmi tretích štátov totiž tieto isté členské štáty môžu v zásade slobodne určiť podmienky a postupy, ktoré umožnia vnútroštátnym súdom rozhodovať o sporoch, ktoré im boli predložené. Z toho vyplýva, že niektoré typy súdnych konaní a rozhodnutí existujúcich v niektorom z členských štátov nemusia mať nevyhnutne ekvivalent v ostatných členských štátoch.
- 35 Pokiaľ ide konkrétne o otázku, aké účinky môžu mať v členských štátoch rozsudky vyhlásené súdmi tretích štátov, neexistencia harmonizácie na úrovni Únie má za následok, že súdy niektorého členského štátu môžu na základe týchto rozsudkov v súlade s uplatniteľným vnútroštátnym právom legitímne vydať vykonateľné rozhodnutia, hoci zohľadnenie tých istých rozsudkov v iných členských štátoch by ostalo podriadené požiadavke vyhlásenia o vykonateľnosti.
- 36 Okrem toho na rozdiel od záveru, ku ktorému smeruje vnútroštátny súd, z rozsudku z 20. januára 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13), z ktorého možno analogicky vyvodiť, že články 29 až 31 nariadenia č. 1215/2012 sa neuplatňujú na konania týkajúce sa vyhlásenia o vykonateľnosti rozsudkov vydaných v občianskoprávných a obchodných veciach v treťom štáte, nevyplýva, že rozhodnutie prijaté v súlade s pravidlami právomoci a procesnými pravidlami členského štátu na základe rozsudku pochádzajúceho z tretieho štátu, nemôže patriť do pôsobnosti tohto nariadenia.
- 37 Jednak totiž platí, že tak ako v prípade akéhokoľvek iného vnútroštátneho súdneho rozhodnutia, ani kvalifikácia takého aktu, akým je predmetné uznesenie vo veci samej, ako rozhodnutia v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 1215/2012 nijako nezávisí od toho, či konanie, na konci ktorého bolo toto rozhodnutie prijaté, patrí samo osebe do pôsobnosti tohto nariadenia, keďže cieľom uvedeného nariadenia nie je zjednotiť procesnoprávne normy členských štátov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. septembra 2021, *Toplofikacija Sofia a. i.*, C-208/20 a C-256/20, EU:C:2021:719, bod 36 a citovanú judikatúru).
- 38 Okrem toho rozsudok z 20. januára 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13, body 14 a 18), v každom prípade jasne rozlišoval medzi neuplatniteľnosťou Bruselského dohovoru z roku 1968 na konania o uznaní alebo výkone rozsudkov vydaných v občianskych a obchodných veciach v treťom štáte a uplatniteľnosťou tohto dohovoru na každé rozhodnutie vydané súdom zmluvného štátu, bez ohľadu na jeho označenie.
- 39 Je teda potrebné konštatovať, že žiadne ustanovenie nariadenia č. 1215/2012, ani žiadny z cieľov sledovaných týmto nariadením nebránia tomu, aby uznesenie o platobnom rozkaze vydané súdom členského štátu na základe právoplatných rozsudkov vydaných v treťom štáte patrilo do pôsobnosti uvedeného nariadenia.

- 40 Zo systému zavedeného článkami 39, 45 a 46 nariadenia č. 1215/2012 pritom vyplýva, že uznanie, že takýto platobný príkaz má povahu rozhodnutia v zmysle článku 2 písm. a) tohto nariadenia, neznamená voči osobe, proti ktorej smeruje výkon rozhodnutia, odňatie práva namietať proti výkonu tohto rozhodnutia pri uplatnení dôvodov zamietnutia v súlade s uvedeným článkom 45.
- 41 Konkrétne v súlade s článkom 45 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1215/2012 v spojení s článkom 46 tohto nariadenia sa uznanie rozhodnutia na návrh zainteresovaného účastníka zamietne, ak je toto uznanie v zjavnom rozpore s verejným poriadkom (*ordre public*) dožiadaného členského štátu.
- 42 Je však potrebné zdôrazniť, že hoci môžu členské štáty v zásade voľne, v súlade so svojimi vnútroštátnymi koncepciami, stanoviť požiadavky týkajúce sa ich verejného poriadku, hranice tohto pojmu vyplývajú z výkladu tohto nariadenia. Preto aj keď Súdnuemu dvoru neprináleží definovať obsah verejného poriadku členského štátu, prislúcha mu kontrolovať hranice, v rámci ktorých môže súd členského štátu použiť tento pojem, aby neuznal rozhodnutie pochádzajúce z iného členského štátu (pozri analogicky rozsudok z 28. marca 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, body 22 a 23, ako aj zo 16. júla 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 42 a citovanú judikatúru),
- 43 Okrem toho tým, že článok 52 nariadenia č. 1215/2012 zakazuje preskúmvanie merita rozhodnutia prijatého v inom členskom štáte, toto ustanovenie stanovuje zákaz, aby súd dožiadaného členského štátu zamietol uznanie tohto rozhodnutia len z dôvodu odlišnosti medzi právnou normou uplatnenou súdom štátu pôvodu a právnou normou, ktorú by uplatnil súd dožiadaného štátu, ak by rozhodoval v danom spore. Súd dožiadaného štátu nemôže preskúmať ani správnosť právneho alebo skutkového posúdenia vykonaného súdom štátu pôvodu (pozri analogicky rozsudky z 28. marca 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 36, ako aj zo 16. júla 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 43 a citovanú judikatúru).
- 44 S cieľom dodržať zákaz prehodnotiť meritum rozhodnutia vydaného v inom členskom štáte sa na výhradu verejného poriadku (*ordre public*) uvedenú v článku 45 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1215/2012 možno odvolávať len vtedy, ak by uznanie rozsudku vydaného v tomto členskom štáte malo predstavovať zjavné porušenie právnej normy považovanej v dožiadanom štáte za zásadnú pre jeho právny poriadok, alebo porušenie takého práva, ktoré je v jeho právnom poriadku považované za základné (pozri analogicky rozsudky z 28. marca 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 37, ako aj zo 16. júla 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 44 a citovanú judikatúru).
- 45 Takéto porušenie môže spočívať okrem iného v skutočnosti, že povinný sa nemohol účinne brániť pred súdom štátu pôvodu a napadnúť v členskom štáte pôvodu rozhodnutie, ktorého výkon sa požaduje (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2009, Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, body 27, 37, 45 a 46).
- 46 V prejednávanej veci teda platí, že ak by sa J na konajúcom súde v dožiadanom členskom štáte podarilo preukázať, že v členskom štáte pôvodu nemohol z vecného hľadiska napadnúť tvrdenia, ktoré viedli k vydaniu jordánskych rozsudkov predstavujúcich predmet uznesenia, o ktoré ide vo veci samej, tento súd by mohol odmietnuť výkon tohto uznesenia z dôvodu jeho zjavnej nezlučiteľnosti s vnútroštátnym verejným poriadkom. Posúdenie tejto skutočnosti prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu.

- 47 Vzhľadom na vyššie uvedené je na prvú otázku potrebné odpovedať tak, že článok 2 písm. a) a článok 39 nariadenia č. 1215/2012 sa majú vykladať v tom zmysle, že uznesenie o platobnom rozkaze vydané súdom členského štátu na základe právoplatných rozsudkov vydaných v treťom štáte predstavuje rozhodnutie a je vykonateľné v iných členských štátoch, ak bolo v členskom štáte pôvodu vydané po kontradiktórnom konaní a bolo tam vyhlásené za vykonateľné, pričom však povaha tohto uznesenia ako rozhodnutia nezavahuje osobu, proti ktorej smeruje výkon rozhodnutia, práva domáhať sa návrhom podľa článku 46 tohto nariadenia zamietnutia výkonu rozhodnutia na základe niektorého z dôvodov uvedených v jeho článku 45.

O druhej a tretej otázke

- 48 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú a tretiu otázku.

O trovách

- 49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 2 písm. a) a článok 39 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa majú vykladať v tom zmysle, že uznesenie o platobnom rozkaze vydané súdom členského štátu na základe právoplatných rozsudkov vydaných v treťom štáte predstavuje rozhodnutie a je vykonateľné v iných členských štátoch, ak bolo v členskom štáte pôvodu vydané po kontradiktórnom konaní a bolo tam vyhlásené za vykonateľné, pričom však povaha tohto uznesenia ako rozhodnutia nezavahuje osobu, proti ktorej smeruje výkon rozhodnutia, práva domáhať sa návrhom podľa článku 46 tohto nariadenia zamietnutia výkonu rozhodnutia na základe niektorého z dôvodov uvedených v jeho článku 45.

Podpisy